

Dittrich Panka

Ajánlom Magamat

Ajánlom magamat!

Van fogalmad rólam?

Önéletem

Nélküled létezni gyötrelmem (munka)

Mi újság? (napilap)

Fejezet a törvényes fejetlenségről

Egy pontban (társskereső)

Szerelmem

Úgy kívánlak

Az utolsó kötél

Halj bele (nevetés)

Ugye nem haragszol

Virtuálisom

Drágám most színt vallok

Kedves Mikulás

Ártatlan fények

Ártatlan könnyek

Már nem tudom

Hogyan rázzam le

Búcsúzom

Most már vállalni kell

Bűnbe esett szenvadély

Fogházban

2009 is az állatok éve lesz?

Van fogalmad rólam?

Akkor íme egy kis anekdota! Talán nem lesz abszurd egy zsáner figurától! Ígérem nem lesz benne agónia igaz alba sem. Inkább egy kicsit allegorikus leszek. Bár nem félek az anti recenziótól, az antropomorfoktól sem! Az is igaz rólam, hogy sosem leszek apostol. Közelebb állok az autonómiához. De nem vagyok barbár, bigott sem blazírt ember. Ezt súgja a belső monológom. A cinizmustól bonyodalmaim vannak. Mivel: "Cogito ergo sum". Utam és célom a dedukció. Ehhez kapcsolódik egy kis dinamika. Nem tántorít el semmi féle dogma, a démonokat is elűzöm. Így működik bennem az állandó drámai harc különféle epizódokban jelenik meg. Néha bizony túlságosan exodus is tud lenni. Bevallom az életem nem fabula, sem pedig illúzió. Mégis fantasztikus bár tudom, utolér a fátum. Sosem leszek gáláns, ha úgy kívánja a helyzetkomikum. De a hallucináció látszatát sem kergetem. A katarzis az egyik lételemem. Ez csupán nálam historizmus. Ez egy ilyen intonáció. De semmiképp sem ironia. Ami körülvesz mégis káosz. A konfliktusokban a kontraszt megjelenése, ami persze kozmikus is lehet. Hiába minden meditáció. Néha a mítoszok gyötörnek. Ez a moralitás. Ez nem panegerikus, csupán csak pamflet. Vagy mondjuk paradoxon parabola. De semmiképp sem piktúra! Bár remélem plasztikus. Nem tehetek róla, de polemizál bennem a poeta natus. Ez progresszió és nem prófécia. Esetleg racionalizmus. Mert aki sztoikus abban nincs szkepszis. Még sem vagyok puritán. Nem lesz tragédia. jöhet a cenzúra!

Önéletrajz

Név: Tempera Mentim

Születési hely, idő: Kétcombközt, az utolsó pillanatban

Családi állapot: megcsalt, és hűtlen

Telefonszám: elnézését kérjük pillanatnyilag nem elérhető

E-mail cím: nincstelenedikkkkk

Lakcím: 1989 Hogytalan, Nekeresd utca 1. alagsor

Iskolák: ELTE államilag dotált szak: humán psziszhodekuss

Nyelvtudás: nonyalnia,

Jelenlegi munkahelye: mindenhol dolgozom, ahol nem keresek

Szakmai érdeklődés: napi két doboz cigi, reggel vodka, délbe sör, este pöcs

Milyen állást pályázna és miért? Ahol lehet keresni, de dolgozni nem kell.

Fizetési igény: határ a csillagos ég, de azonnal!

Nélküled létezni gyötrellem

Már annyiszor elveszítettelek. Testben is lélekben is. Sosem akartam, de hiába a szeretet, hiába a beléd vetet hit, hiába minden, mégis így alakult. Talán nem is tehetünk róla, hogy elveszítettük egymást.

Csak azok a piszkos körülmények... a mindig mástól való függések... az elvárások... és az abból adódó követelmények...na mindegy, kár is ragozni... Megint kereslek. Kutatlak szinte mindenhol, hogy végre megint egymásra találjunk. De vajon hol lehetsz? Mert a testem és a lelkem is újból és újból csak erre vágyik. Arra, hogy végre megváltoztass! Megváltoztass körülöttem mindent. Tudod a család... a gyerekek... meg minden... rájuk is gondolni kell... nélküled sajnos be kell látnom sok minden nem megy. Mert sivár céltalannak látott remény vesztett perceimet, óráimat, napjaimat csak általad tudom szebbé, kicsit boldogabbá és élhetőbbé tenni. Ezt be kell, hogy valljam. Mi mást is tehetnék? Kellesz, hogy újra, végre újra élvezhessem az életet. Hogy minden értelmet nyerjen, az sajnos nélküled nem megy. Lehetetlen. Nem szégyen. De ez a helyzet. Az élet engem sem kímél, ahogy másokat sem.

Hiányoznak a holt fáradt éjszakák, a fárasztó nappalok. Hiányzik, hogy gondoskodni tudjak azokról, akikről nem feledkezhetünk meg. S az ezáltal szerzett örömök, azok is hiányoznak... ez, ami a legjobban fáj. Mert nélküled semmi nem lesz. Álmodni bármiről? Ha nem vagy, mindenbe

belebukom. Elveszek, mint egy kidobott rongy a szemetesben. Amire már senkinek nincs szüksége, csak addig volt jó, míg célját szolgálta. Most így érzem magam. Kell, hogy megadasson nekem az újabb lehetőség. Úgy látom, másból nem áll az életem. S nem akarom, soha de soha kirúgva érezni magam. Berúgva sem... Bár tudom, minden mulandó, mint a forgó szél úgy változik a világ. S a sötét magába nyel. De ha együtt leszünk megint, akkor végre érzem, van miért élnem, van miért küzdenem. Végre megint értelmet lát minden. Megint meglátom a jövőt. Minden fáradásom, hogy örökre megtarthassalak. Ezt az örömet csak te adhatod. Más senki más. Hisz annyi, de annyi évig kitöltötted életem. Nincs harag. Mégis hiányod szakadékba vezet. Süllyedek, süllyedek az üres semmibe. Ahol nincs víz, nincs fény, nincs meleg. S félek kimondani, nélküled tán család sem lesz. Nem kellek én már senkinek. Csak te, aki mindentől megmenthetsz. Már levegőt is nehezen veszek. Nincs gyógyír, nincsen gyógyszer. Csak sóhaj, elkeseredett sóhaj a kilátástalan jövő, örület... amit élek nélküled. Hívj! Én megyek! Ha így lesz, visszahozod az otthonomba a nyugodt hétköznapokat. Nem vágyom most jobban semmire. Csak biztonságra általad. Egy kis nyugalomra. Mert az élet már csak ilyen. Mindenért küzdeni kell. Semmit, az égvilágon semmit nem adnak ingyen. Hagyd, hogy ne csak szavakkal, de tettekkel is bizonyítsam hűségemet. Bár lehet, nem fogom mondani, hogy így szeretlek, úgy szeretlek. Mert miért is hazudnék? De ha mégis adsz esélyt, lesz alkalmam, s tán még szeretni is foglak. S akkor biztosan elégedett is leszek. Úgy, hogy ragaszkodom majd foggal, körömmel, hogy ne tűnj el megint az életemből.

Adj esélyt, adj még egy lehetőséget nekem! Megnyugszom, és nem járatom feleslegesen a szám. Tanulva hibáimból, kész vagyok, s megalkuszom, ha ez kell, hát így legyen. Ne hagyj, hogy továbbra is sóvárogva gondoljak rád. Légy az életem része megint. A dolgos mindennapoké... Tán még az igazamat sem fogom keresni. Befogom a szám.

S ha kimerülnék, akkor sem adnám fel. Ért már annyi, de annyi csalódás. Bizonyítani szeretnék. Amit kell, szabályozhatsz. Elfogadom a feltételeket. Alkoholt sem iszom, s beteget sem jelentek, hiába fáj a fejem. Megegyezünk, ki mit fizet. Ki mit vár el. S ehhez tartom magam. Ezt szeretném elérni, hogy legyen értelme, legyen gyümölcse a kettőnk kapcsolatának. Ígérem, a felmerülő problémáktól sem hátrálok meg. Nem lógok, nem csavargok el. Nem lesznek üres járatok. Ha kell, minden időmet neked szentelem. Mert hiányodtól már sem enni, sem létezni nem tudok. A rohadt életbe! Hát senki nem ért engem? Munka nélkül élni, hogy lehet??????????

Mi újság?

Nem fogom tudni, hogy pontosan mikor kel fel a nap, és mikor nyugszik. A hold járását sem tudom majd követni. Azt, hogy a csillagok mit is üzennek, ha egyáltalán tényleg tudnak üzeni, bár jó volna tudni.... De így nem fogok játszani a gondolattal.... legalább arra a kis időre. Nem akarom, de mégis.... addig más utakra terel. Most egy kicsit leszűkül a világ. Nem tudom majd, ki van még életben, a közelemben. Talán ha szólnak, akkor tudni fogom. Sajnos a vidám percekről is le kell, hogy mondjak, nem lesz vicc és azon nevetés, sem néhány bölcs gondolat valakiktől.... Lemaradok sok érdekes dologról, mert nem tudom, nem látom, hogy lesz-e. Hiányozni fog.

Ilyen az ár, most ilyen vizekre sodor. Akarva? Akaratlanul? Mind a kettő, hiszen minden kiszámíthatatlan. Egyszer csak magasra emelkedik, aztán lecsap! Kinél így, kinél úgy.... mert betelik a pohár. Van, aki megússza. Tán jó helyen evezik. Ilyen világ van. Ez dominál, és ez diktál. Úgy kibabrálnék vele. De visz magával mindent, már engem is utolért. Kikényszerít a létemből néhány szép szakaszt ami lehetne, ami eddig volt. Mert azt kell, hogy véljem, ami jó volt, most távolira engedem. Kényszerből, ilyen a sors. Nehogy már minden jó legyen.... Elsodor az ár. Nem hagyom, de mégis tehetetlen vagyok. Nem csak engem, sok embert maga alá ránt. Ám vergődni, magamat nem hagyom! Mégis, hiába is kapaszkodom. Már nincs mibe.... Bár van hitem.... Nem tehetek róla, a csillagokat, tudom elérni nem fogom. Nem

mintha akarnám....! Ez most egy ilyen arculat. Ez most ilyen felállás. Mint mikor az ember lecsúszik a létrán. Lépne fel, de lazák a fokok. Ez van. Ez a világ rendje, egyszer fenn, többször lenn....? Összecsapott fejem felett néhány hullám. Az áradás kiszolgáltatott világában süllyed a hajóm, míg másoknak talán partot ér. Bár látnám, hol a határ. De homályos a kép. Hiába csillagos az ég. Az ár magával ragad oly sok fényt. Mit dobjak el, hogy a felszínen maradjak.... Mit dobjak el? Az ár nem mérlegel, de nekem mégis azt kell. Így hát elúszik néhány jó dolog, ami nap, mint nap örömet okozott. De örülnöm kell, hogy ettől még életben maradok....! Ez van. Nincs bennem indulat....!? Ha lenne, nem kapnék levegőt. Ám az ár a terhet nem viszi, hanem csak vele együtt mélyre ránt. Nem nagy tragédia....! Nincs hajóm, csak ócska kopott csónakom. S amíg lehet, lavírozóm.

Hiszen mindenre van megoldás. Bármit is visz magával az ár. Utoljára hagyva rongyos életet. Evezek, igaz nem a megálmódott vizeken. Gátat szab minden. Mert mit számít, ha az árral szemben majd egyszer úszni kell, mert most ilyen szelek tombolnak s kevernek hullámokat. Sokan megfulladnak.... Én még örülhetek.... örülhetek? Talán még kiköthetek. Bár azt, hogy hova, nem tudom. Keresni az okot? Tán van jogom, de az ár csapodár. Mától lemondok a kedvenc napilapomról. Mert van megoldás. Olvasom online, míg az ár engedi....

Fejezet a törvényes fejtelenségről

Mert amatőr-Dömötör, aki nem testőr, csak törekszik törleszteni a törmelékből a betonfejeknek a befejezetlen törekvéseket, melyek nem a fejlődéshez, hanem fejtöréssel járó fejfájást fejlesztenek, jön a fejsze, de betonfej a törvényes törpe törtjeleket fejteget a fejlesztés a fejvesztés, mert a fejadag törvénytelen fejlődése fejtellenül feni a fejszét, ami majd törleszti a törlesztést és fejbe vágja a fejedelem fatörzszasztalán a tökfejeket.

Egy pontban

Kérlek, gyere a pontrendszerembe, tüntesd el bennem a kettőnk közt lévő töréspontokat... így a fagypontok és az olvadáspontok középpontjában megint forráspontok összpontosulhatnak. Adj kiindulópontot, bármily is legyen a ponthatár, hogy naponta ne tévedjek el ha a metszópontjaink találkoznak, ne legyünk holtponton. Legyen a célpont a csúcspont, vezessenek érzékpontjainkon át. Nem bánom, ha pontosztokodás lesz, nem számít a pontkülönbség, de ne tegyünk pontot még a végére... ne hagyjuk, hogy a támpontok vádpontokká váljanak... a kezdőpont meg van, legyen szép a végpont. De ne tekintsük pontversenynek, maradjunk egymásnak mindig középpontban... Minden idegpontunkkal összpontosítsunk oly pontossággal, hogy ne érezzük a szempontjainkat sohasem gócpontnak... a hibapontjaik és mélypontjaik ponthalmazán legyen több nézőpont. Tudom érzékpontot feszegetek. Így nem marad, más pontosítsd magadban a pontszámokat és a pontkülönbségeket ne vedd dermedéspontnak... Ez csupán az én álláspontom csak úgy spontán pont neked pont ebben az időpontban, ha netán fénypontra vágysz. Mert itt vagy naPONTa... bár néha pontatlanul pontoskodunk...

Szerelem

Akkor most játszunk, egy kicsit tán komolyan a SZERELEMmel! Törjük szét darabokra...!
Hogyan is kezdődik? SZER... Na ez az! Mely így, vagy úgy, hat, és használ, és főleg, kiegészít, hogy még jobban élvezhessük...!? De vajon milyen SZER? Kell-e gyógySZER, tápSZER, kábSZER, kinek hogyan...!? Na még valami! Ezt ki ne hagyjam... óvSZER, óóóó mily szép szó...! Hát nem érdekes! Aztán, ejtsünk szót az idővallumról, Szerelemben eshetünk, egySZER, kétSZER, tízSZER?? Nem elégSZER!? Menjünk tovább! Hisz a SZER mellett ott van ugye az ELEM (ami lehetne akár ELEMi...!?) Hát akkor milyen ELEMek is lehetnek a SZERELEMBen? Egy biztos! Egymagában mit sem ér! Akkor nézzük: GyötrELEM? KüzdELEM? FéleLEM? KérELEM? SérELEM? Kitudja, lesz-e belőle ÉrzELEM és ezek után LétELEM...de kell-e hozzá értELEM? Ugye milyen érdekes! ÓÓÓÓÓ De csak óvatosan... Hiszen tudjuk az ELEM egyszer csak lemerülhet, bár az is igaz feltöltheted. (ha van mivel?) Akkor jön a SZERELés! A következő darab!

SZEREL, na igen, miért is? Hogy ami elromlott, tönkrement, megint jól működjön! Nem de ugyebár! S de hányszor és hányszor helyére kell rakni a dolgokat, ha darabokra hullik minden...! és mikor már semmi sem segít, és ha vége, akkor nincs más mint leSZERELni(!?) Akkor vajon kell-e szer+elem, mi is az a szerelem??? Szerintem: szeretni SZERTelen, ahol a szívem az ELEM!

Úgy kívánlak...

Úgy kívánlak nem bírok magammal a testemmel és a szenvedéllyel, mi hozzád hajt. Tudom, csak kihasználsz, de nem sajnálom rád az utolsó pénzem. Mert jó vagy és kellesz nekem, igaz tudom, másnak is. De nem érdekel. Ha velem vagy nyugodtabb az életem. Ha nem vagy, égve vágyom rád! Sokat jelent a szikra, mely lángra lobbant, és amikor testemben osztozol. Beteljesülés halmazai: ízlelések ha eggyé válunk. Néha, titokban kell, hogy tartsalak. Fél napot alig bírok ki. Nélküled csak szenvedek, mert nem tudlak átérezni, és annyira epekedem érted, mint senki más. Hiányod beteggé tesz, jön a depi és a hiszti, hogy miért nem vagy itt velem. Aztán a keresgélés, futkosás utánad. Nem akarlak elveszíteni, bár már próbáltalak. Nem megy, befészkelted magad a lényembe, rendbe hozhatatlanul. Pedig mindenki mondja csak kárt, és bajt hozol szerencsétlen szívemre. Nem érdekel, mert szeretek a tűzzel játszani még akkor is, ha ezekkel néha másokat bántok meg. Persze azért, néha ha nehezen is, türtőztetem, visszafogom magam, nem akarom, hogy eluralkodj rajtam. Mások és saját érdekemben is. Mert nem szabad veled kapcsolatban túlzásokba esnem. Ám aztán megint szikra és láng, majd a beteljesülés. Ez a körforgás veled. Mikor testembe szívlek, mert a számba veszem tested azon részét, ami arra való, hogy egy kicsit finoman bekapjam, majd megszívjam. Élvezem minden pillanatát. Mert csak azt érzem, éget a vágy utánad. S mindig szikrát

pattintasz bensőmbé. Nem értem miért teszed ezt velem. Először tapogatlak, majd meggyúrlak. Játszok a gondolattal. Aztán a számba veszek. Néha bánom, hogy csak a számon keresztül visz feléd az út. De jó, mert megint érzem tested nedves ízét, levegőért kapkodom, de egyé válunk. Rudad a számban élvezzük együtt a szaros életet, ha már más nem adatik, legalább te legyen nekem. Legalább ez legyen egy kis örömöm. Még ha néha bűdös vagy is. Te sosem hagysz cserben, jó, mert mindig megtalállak, és készen állsz felém. Amikor előkerülsz akkor 5 perc gyönyör és elalszol. Hagyjuk, kialudjon a parázs. Még el sem alszik én meg várom a következőt, ami oly sűrűn rám tör, hogy már magamtól is megijedek. Ilyenkor próbállak hanyagolni. Ám nem sok idő kell, és újból előttem állsz. Csúcs a köbön. Naponta többször. Nem kell szájalom, hogy megértsenek miért jó ez nekem. Én ilyen hideg, vagy forró vérű vagyok, nem tudom. Folyton csak azt kívánom. Testestől lelkestül. Még ha beteggé is tesz, ha nem művelhetem eme élvezet fajtáját, mindig és mindenhol. Mert már törvények védik ezt is. Én mégis szeretem, amit sokan nem szeretnek, sem nézni, sem élvezni. Akkor is várom az öt perc gyönyört, amit szenvedéllyel átélhetek veled. Csak mi ketten.

Nem számít, ha utána te megint elalszol. Megszoktalak. Te már csak ilyen vagy. Hamar jön a következő. Tapogató gyurmázás szikra láng és megint heves orális beteljesülés. Ez, ami fogva tartja bennem a lángot, hogy naponta többször izzig-vérig kívánlak. Ó tövig szívlek drága egyetlenem: kék Bond! – Maradj meg nekem a trafikban!-

Az utolsó kötél...

Amikor megszületsz elvágják a köldökzsinórt. Sorjában jönnek a „kötelek”. Ha szertettel kötödsz szüleidhez, akkor beültetnek téged is a kötélhintába, jól bekötnek, ki ne ess, és megtapasztalod milyen ott fent, aztán lent. Megint fent, megint lent, a világ, az ég és a föld. Majd vesznek egy ugrálókötélet, hogy tovább játssz. Először csak egy helyben ugrálsz, botladozol, majd futva kötelezel, amerre látsz. Ahogy nősz, úgy törsz magasabbra. Megtapasztalod milyen egyedül a kötélugrás. A lécet egyre feljebb teszed. Aztán eléred a csúcspot, és rádöbbsz: ennél tovább nem emelkedhetsz. S elkezdődik a társakkal a kötélhúzás. Ki az erősebb és ki győzi le a másikat. Ki nyeri a játszmat. Éjjelente kötél-táncolsz egy valakivel. A mutatvány annyi, hogy mind a ketten rajt maradjatok a kifeszített kötélen. Egyensúlyoztok. Nehogy valamelyiktek lezuhanjon a mélybe, mert akkor a másikat is magával rántja. Aztán az esküvőkön egybeköttetek. Elmentek nászútra hajókötelen, hogy kipróbáljátok: hogyan horgonyoztok ki. Dolgozol elkötelezetten, majd lekötöztetné válsz. Aztán megkezdődik a kötélgyártás. Jönnek a köldökzsinórok, amit viszont el kell vágni. Megszületnek a kötélekek igaz, csak a sodrott természetben lebomló alapanyagból. Ez, ami még jobban összeköt benneteket. Kötőelemekből fészket raktok. Nem mássá, mint családi

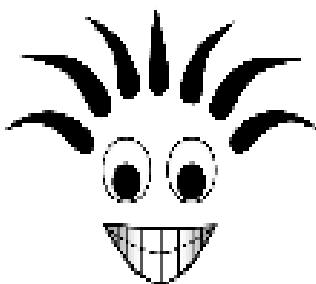

kötélékké váltok. Aztán valamelyikötök megkóstolja a mézesmadzagot, vagy lókötővé válik. Az bírja tovább: akinek erősebb kötélből vannak az idegei. Igaz, ha minden kötél szakad, akkor sem teregetitek ki a szennyest a szárítókötélre. Melyet előzőleg kötélboltban vásároltatok együtt, ahol volt háló és heveder is. Ahogy telik az idő, úgy mállik szét a kötél. Először a sodrás feszül, mint a húr. Jön a kötőzködés és a belekötés. Majd valamelyiknek általában az akasztókötél is eszébe jut. Amikor megöregedtek jön egy másik KÖTÉL azaz a K odolt Ö nkéntes T úzoltó és ÉL etmentő egyesület, magyarul: a kórház.. Aztán senki sem menekül. Itt hagyva mindent: kötelet és kötéléket, -miért is ne,- kötéllel eresztenek a földbe is.- Ilyen a világ: KÖT és ÉL.-

Halj bele...

Azt akarom, halj meg tőlem! Mikor úgy látsz zihálj! Halljam is ahogy belehalsz a képbe a hangba a térbe az időbe az érzéseidbe ami eléd tárul. Arcod görcsök közt torzan. Nem számít csak halj meg! Nem kell félned. Legyek én egyszer végre a végzeted. Elég volt! Szemed legyen hitetlenül. Pupilládon ha könny dagad, úgy halj meg! Tested is rángatózva fáradjon ki. Benne a hangosan dörömbölő szíved is álljon meg! Úgy halj meg! Csak tőlem! Másra most nem is vágyom! Átértékeld mindent mi voltam. Hidd, hogy valami megváltozott, és meg kell halnod. Most. Csak a gond a bánat. Elég volt! Végre halj meg. Lássalak úgy meghalva! Mert úgy kellesz most nekem. Végre értsd meg, amit nem lehet. Mert nem teheted. De most tedd. Halj meg! Nem törődve senkivel. Mit gondol. Mit érez. Mit hall. Csak te halj. Halj meg! Ebben a percben és abban a szent pillanatban. Ahogy előtted állok és csak pofázok, halj meg. Ne gondoldj semmire csak a látvány, és az a néhány szó..... Hidd, hogy végre nem is én vagyok. Elkorcsosult arcod lássam, hogy meghalsz abban a tudatban..... Ahogy belehalsz..... Látod, mily ostoba vagyok.) Ezt kívánom. Mindenáron. Elég volt az sok rossz. Az állandó harc. Hidd, hogy nem vagyok józan. Hidd, hogy nem vagyok normális. Hidd, hogy az egész életünk halál nélkül mit sem ér! Hidd ennél kegyesebb ennél szebb halál nem is érhet. Hát végre láss és halj bele, ha hangomat hallod és nem is érted csak félig talán, mit is kiáltok. Ahogy ott a szobád ajtajában totál kivetkőztetve neked szólok. Esztelen szavaim végre

kimondom. Hidd el, hogy..... ilyen is tudok lenni..... Végre halj meg tőlem. Érezd minden zsigeredben a halálos szavaimat. Mert erre vágyom, ezt kívánom minden áron. Halj meg ahogy ott állok és eme halálodra várva, örökre beteljesülsz. Meghalsz. Belehalsz. Akkor együtt halunk. Mint még soha. Te tőlem és én tőled. Meghalunk!. Belehalunk! Feloldozva bűneinket! Csak haljunk végre bele! Haljunk végre bele, hogy mind a ketten kicsit bolondok vagyunk. Na végre látom, nem kapsz levegőt! Szemed könnyhomályban! Hangod elcsuklik! Végre! Erre vágytam! Végre behalsz a nevetésbe, én is ahogy nevensz! Maradjunk így! Nevetve szarni a világra, néhány pillanatra!

Ugye, nem haragszol

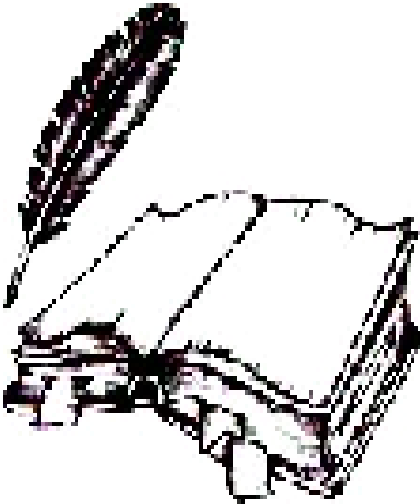
Oly sok hűvös éjjel, mikor a kandalló melege még sem ér paplanom alá, én veled bújva te hozzám simulva őrizted álmaim. Érezve talán dobogó halkán csendülő szívem, ahogy testem lassan a sötétben elmerül, érezed a nap mocskától szabadult illatom. Én pedig friss üde puha melegedet. Velem vagy minden várt éjszakán. Amikor elnyeli az éj bennem a nap süketítő zaját. Ha kicsit mozdulok te, akkor hozzám simulva adod pihe puha mindened. Ha nehéz álmokból kiálltok, akkor is letörlöd forró izzadó cseppjeim.

Kicsit magadba öleled, ha láztól égve szenvedek. Én hálás vagyok, hát mi más is lehetnék, óvlak sokszor a magam mocskától is megszabadítva. Van úgy, hogy reggel az időt még úgy veled tölteném. Együtt ébredünk, de aztán ki kell vetköztetni magunk. Kezdődik egy új nap. Te itt, én ott tudjuk hol a helyünk. Bár nem táplálunk egymás iránt érthetetlen vágyakat, mégis minden éjszakánk közösen telik. Szeretlek!

Vigyázok rád! Megbecsüllek és hálával tartozom. A magam módján én is kényeztetlek, bár csakis magamnak. Ha néha mégsem együtt térünk nyugovóra, tán akkor is vársz reám. Nem mondom sosem, hogy szeretsz, de mindig, amikor akarom, átölelsz. Oly közel, mint csak kevesek teszik. Soha magadtól el nem engedsz. Bár én sem mondom sosem, hogy szeretlek. Ám talán érezheted. Most, így este arra gondoltam végre a múzsám lehetsz. Hisz megérdemled, mert szavak nélkül is átölelsz, meleg puha érintéssel. Akkor, amikor.... Én megelégsem veled, téli hideg éjjelen. Bár nyáron nem voltál velem. Nem is hiányoztál. Ám jön az ősz, és megint minden éjjelen melegen ölelsz. Megint oly közel. Hisz feledni nem tudlak, még ha kicsit magadra is hagytalak. Talán már tudod, hogy fásult zimankós nap után, reszkető testem megint csak rád vár. Mert sosem haragszol hisz tudod, hozzád mindig visszatérek. Ígérem, nem sokára megint együtt töltjük az éjszakát, álmodunk szépeket. Úgy, mint tavaly télen....Ugye sosem haragszol rám. Ó drága kedvenc pizsamám!

Virtualitásom:

ne zavarjatok...

nem vagyok
itt
- sem „ott”
szívvel- lélekkel
mártózom testem
nélkül
a térben és időben
most online
csak magammal

ne zavarjatok...

A jó és a rossz

Rossz: Milyen napod volt?

Jó: Nekem jó!

Rossz: Miért?

Jó: Mert nem történt semmi rossz.

Rossz: Ha neked az jó...

Jó: Miért? Neked milyen napod volt?

Rossz: Nekem rossz, nagyon rossz!

Jó: Miért?

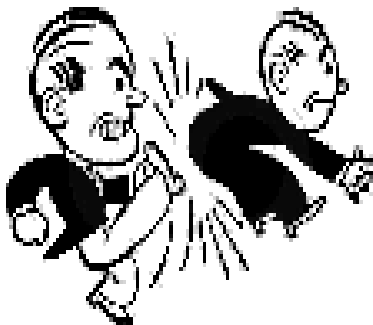
Rossz: Mert nem történt semmi rossz.!

Jó: Már pedig az jó!

Rossz: Nekem pedig egyáltalán nem jó!

Jó: Mért nem jó?

Rossz: Mert minden rosszban van valami jó is. De így...?

Drágám, most színt vallok!

Elegem van a szürke hétköznapiokból! Hol a sok beígért színes program?

Utálom, hogy melletted csak rózsaszín szemüvegen át látom a világot. Mert te a piros lámpás házikóban találsz meg a gyönyört.

De ne hidd, hogy elkap a sárga irigység. Ezennel tudd, zöld utat adok. Eztán bárkivel játszhatod az itt a piros hol a piros-t. Eleget irultam - pirultam miattad.

Mától nem azon jár majd az agyam, hogy vörös vagy fehér bortól bűzlik-e a szád! Ilyenkor olyan vagy, mint a szürke marha, aki azt hiszi, én vagyok neki a rózsaszín párdac.

Én már nem hiszek a fekete macska szerencsében. Már annyiszor ettedél fekete levessel. Többet ne lengess előttem fehér zászlót!

Hisz még mindig zöldfülű vagy. Minden megmozdulásod piros lapot ér! Sosem fogunk zöld ágra vergődni. Az sem érdekel, ha az aurád indigókék.

A sok nikotintól sárga a fogad. Ezentúl szabadon csókolhatod a szürkebarátot, vagy a kékfrankost!

Halvány lila gőzöm sincs, mit is szerettem benned. Talán a kék szemed, mely mára csupán háborgó tenger, talán a szőke hajad, ami már a múlté. .

Az agyad sötét benne a szürkeállományod is. De most már tudom nem vagy színes egyéniség! Akkor sem, ha a dühtől vörös a fejed. Mert fakó a lovad és fakó a szíved is.

Már hiszek anyádnak, hogy te voltál a családban a fekete bárány. Az sem érdekel, ha a sárga földig lehordasz, mert nálad a szomszéd fűje mindig zöldebb! Az örökzöld dallamod régóta hamis!

Ha nem lennék neked, már rég a kék fényben mutogatnának. Már nincs szükségem rád!

Már nincs kedvem kergetni a lila felhőket. A sötét alagútban már nem veled keresem a fényt! Vedd észre ez nem más, mint piros riasztás! Világos?

Kedves Mikulás!

Az én nagymamámnak nagyon sok a cukra, és még sem ad belőle, ezért kérlek, nekem hozzá! Neki is hozz valamit, szerintem jó lesz majd a szívének egy új billentyű, hogy megtalálja minden kamrát, még anyáét is. Még azt szeretném kérni, hozzá neki fogat, de ha lehet 20-nál több legyen. Ugye nem baj, ha a mamikám hazudik? Mindig azt mondja, meggy a hasa és úgy mennék visszahozni. Helyette ül, és a szék reked. De nem értem, ha aranyért meggy, mért fáj neki. Lehet, ebben sem mond igazat. Mert sosem mutatja meg. Valami kövekről is suttogott, amik csak úgy epekednek, és veselkednek. Tán kőlevest evett? A mamikámnak valami olyat kéne hoznod, ami nem tengeti túl a savanyat, mert lehet, attól van a hány ingerlése. Kérlek, állatot ne hozz, hisz az sok van nekünk. Mindig eszi a rák. Sőt, még polip is lakik az orrában, talán a gyomrában is. Megsimogatnám, de nem engedi... A tetűk meg olyan kicsik. Ám azok most nincsenek, mert megette valami kemo. Ezért hozz inkább mégis csak egy állatot, de ha lehet pa-rókat, de emos frizurával. Tudod azt is mondta a mamikám, hogy van gombája. De akkor mért nem főz nekem? Vagy csak eldugja, mert mérges? Mondd Mikulás a felnőttek mindig igazat mondanak? Mert azt mondja a mamikám, hogy hajtja a vizet, pedig szerintem a víz hajtja őt. Állandóan inni akar, azt mondja kell mindenre a te rá pia. Félek, nehogy alkesz legyen. Ezért száraz kekszket elfogadunk. Mondd Mikulás a falak szoktak eszesedni? Mondd, én tényleg ferdén látok a tengelyemen? Néha szeretném kiköpni a

mandulám, hogy megnézzem. De mamikám nem engedi. Ilyenkor nehezen veszi a levegőt, azt mondja: a tüdő lebeg. Ő még azt is hallja, ahogy köhög a szamaram, pedig nekem nincs. Vagy nagyon messze lehet. Azt is mondta, hogy vak a belem. Ezt elhiszem, hisz hogyan is láthatna ki a pocakomból. A bélférgesnek van szeme? Mesélt a papáról is. A papa hasában a nyál is irigy. A mama mindig szid, hogy az orrom el van dugulva, de hisz nem is dugászoltam el, itt van a helyén. Meg, hogy a fülemben is van járat. De ki fog oda bemenni??? Abban talán igaza lehet, hogy a lég is útban van. Bár van mikor csőben. Akkor most hol? Rám förmed, hogy ne kiabáljak, mert szakadni fognak a szalagjaim a hangjaimban. Volt olyan is, hogy a véretem is aludni küldte. Kedves Mikulás bácsi, nem kérek mást, csak azt, hogy a mamikám haza jöhessen a kórházból!

Ártatlan fények

Egyedül vagyok, és hiába nem akarom, most minden gondolatom hozzád vezet... kinyitnám szemem, de most értelmetlen lenne... Elmerengek. Néha fájni tud a sötét magány. Ám most magamra kényszerít. Pedig, nem erre vágyom. Hisz nem én akartam, hogy így legyen. Így, hogy megfosztanak egy érzéstől, akarva, akaratlanul. Miért? Persze tudom, csak egy kis hiba...valami, ami nem úgy működik, ahogy kéne.. Ha már így van, mi mást is tehetnék? Eszembe jutottál. Hisz tudom, szentül meg vagyok győződve, ami most nincs, csak te hozhatod vissza. Egy kis fény, most arra vágyom... Mert hiába, nálam már minden gyertya csonkig égett. Sötétben tapogatok. Most benned látom minden reményemet. Csakis benned. Elegem van a sötét magányból. Igaz, nem akartam rád gondolni. Hiszen már rég, nagyon rég próbáltalak elfeledni. Tudom, Te is. Igen, elfelejteni azt a holdfényes éjszakát. Ott a vízparton, amikor magunkra maradtunk. Ott, azon a kispadon.- nem tudom, gondolsz-e rá? Csak pár perc, csak néhány pillanat volt. Amikor megláttunk mindent, egymás szavában a mézédés titkokat. Egymás szemében a lángot, amit csak érezni lehet, azt az égető lavinát, ami akkor körbevett. Azt a pusztítóan izzót... Csak pár perc volt, a kezdet és a vég. Csak pár perc volt, talán több is, a minden és a semmi. Most mégis eszembe jutott. Itt van velem minden elfelejtett szó, minden jégbe fagyasztott lángcsóva. Tudom, szükségem van rád. Ezt érzem, nem vitás. Mert amit kérek, az olyan, amit csak te adhatsz, hisz hogyan is

létezhethetnek nélküle. Hisz te sem tudnál, hogyan is tudhatnál. Úgy, hogy várlak, jobban, mint gondolnád. Ha ide érsz, csak kopogj, hogy tudjam megjöttél. Ám úgy gyere, hogy nekem már a gyertyaláng nem elég. Többet, többre vágyom én. Ám ezt úgyis tudod. Miért ne tudhatnád. S ha már itt vagy, azt szeretném, hogy nagyon óvatos legyél. Vigyázz a szikrával amennyire csak lehet. Nehogy láng legyen. Bár bízom benned. De most nem hibázhatsz. Most nem. Bár tudom, egy kicsit fiatal vagy és tán tapasztalatlan. Csak arra figyelj, amit én szeretnék. Ahhoz, hogy minden jó legyen. A kezed úgy tévedjen el, hogy minden érintés jó helyet találjon. Ha mégis pattan szikra, nem bánom, ha ezzel jár, hát legyen. Ám még sem tévedhetsz, mert együtt megyünk el. Na jó, mégse rám figyelj, főképp magadra. Te légy a biztos pont. Te tudod, neked hogyan jó. Csak nyugodtan csináld. Úgy, ahogy jónak látod. Nem kell sietned. Ne kapkodj! Ne légy bizonytalan. Ne keresgélj! Találj meg minden érintkezést. Jó helyen tapogass. De ne kérd, hogy én mondjam meg, hogy, mit hova rakjál. Hisz mesélt az Erzsike... elég sokat... Mégis érzem, tudom, minden jól fog elsülni. Ha jól használod a szerszámodat. Biztos nem csalódom benned. Nem lesz hiányérzetem. Végre, látni fogom azt, amit akartam. Mert működni fog minden érzékszervem. Ám ehhez mindenképp te kellesz! halogathatom. Már semmi sem számít, csak gyere! Na végre, hogy itt vagy! Már annyira vártalak. Csinálj valamit, ebben a félhomályban. Meghalok ebben a sötét magányban. Azt, ugye nem akarod. Csak aztán ne ügyetlenkedj, úgy, mint Erzsikénél... Elő a szerszámokkal! Ne akard, hogy más villanyszerelőt hívjak!

Ártatlan könnyek

A fenébe, ez nem lehet igaz! Csak teszem a dolgom, nem gondolok semmire, és mégis könnyezek. Pedig nem szoktam, csak nagyon ritkán. Gyermekkoromban igen, akkor sokszor, nagyon sokszor. De most miért? Hiszen semmi sem bánt. Vagy mégis? Jaj, minnek ilyenén gondolkodom. Most

megparancsolom a könnyeimnek, hogy ne csordogáljanak az arcomon. Letöröltem, mégis még mindig, keresi az útját. Patakszik. Hát igen, nem tagadom, a könnyek is az élet forrásai. Tagadhatatlan. Akarjuk, nem akarjuk, néha előtörnek. Bár a belső könnyek, azok az igaziak. Azokat nem látja senki. Letörölni tán nem is lehet. Mint szívünkben a vér úgy fonódnak lelkünkön. Behálóznak. De én most nem akarok, nem akarok könnyeket! Hiszem, hogy erős vagyok és kőkemény. A lelkemet megedzettem. Habár az élet néha ... Mindegy... Még egy zsebkendő. Hát így nem élet az élet, ha már ez is sírásra késztet. Ez, akinek én ártok, s bántom, mert csakis így jó nekem. Ne haragudj. Most ezt kell tennem veled, hogy olyan legyél, amilyennek akarlak. Ne haragudj, ha másként látom életed értelmét. Ne haragudj, ha önzőn csak magamra gondolok, és téged semmibe véve megfosztalak mindentől. No csak! Hogy is van ez? Csak nem sajnálkozom? Ezért a könnyeim? De én nem akarok sajnálni! Úgy hogy

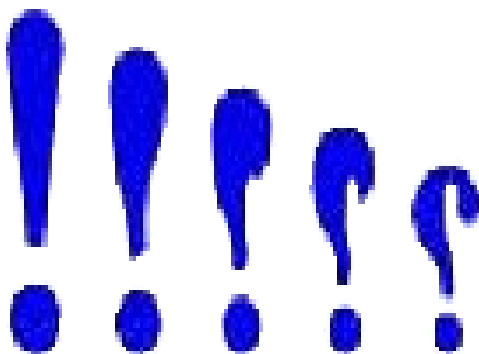
tudd, az lesz, amit én akarok! Még akkor is, ha neked fáj!
Nem érdekel! Ezt nem hiszem el, miattad van minden. Mégis,
tán ennyire gyenge vagyok? Na, ez ellen tennem kell! Nem
itathatom az egeret, csak úgy... natúr... Még valaki meglátja és
kinevet. Még jó, hogy nem zokogok.... Ezek a fránya a
könnyek mindig valami rosszra emlékeztetnek. Nem akarok
emlékezni! Azt akarom, jó kedvem legyen! Hajjaj, de a jó
kedvében is könnyezhet az ember! Akkor most, milyen
kedvem is van?
Ezt nem hiszem el, még mindig... Ne csináld ezt velem!
Szemem, mint a kifogyhatatlan csatorna. A könny
megállíthatatlanul patakzik az arcom barázdáin. Nem akarom!
Habár ha jobban belegondolok, lenne rá okom, sírhatnék ezért
is azért is. Ahogyan mások is teszik. Nem, én biztosan nem.
De most teszek róla, hogy elálljon. Befejezem a veled való
könnyes diskurálást. Bevallva, kifogtál rajtam. Ám meg kell
vallanom ezek a könnyek nem olyanok, nem olyanok... Csak
úgy jött, mert te akartad. Elérted a célod. Azzal, hogy erős
voltál... Nagyon erős! Ez fájhatott nekem? De hiszen
szükségem van rád, bármilyen áron... de nem tűrök tovább!
Vágyom egy örömteli romantikus vacsorára. Látod már nem
is sírok! Szevasz! Irány a fazék és fedővel betakarlak! Most
rajtad a sor! Könnyezz te is! Engedd ki a szuszt! Csak aztán te
is pirulj! De le ne égj!

már nem Tudom...

Már nem tudom, hányszor játszottam el a gondolattal, hogy megint ott lehetünk. Igen, megint a csúcs közelébe, s talán még azt is elérhetjük. Hittem, hisz minden jel, minden biztató jel erre utalt. S valóban szépen araszolgattunk arra felé. Igaz, volt megtorpanás. Nem vitás. Mégis hittem haladunk tovább, egy álmodott cél felé. Úgy, hogy minden teljesül, beteljesül. Hisz jöttek oly sok parádés percek. Oly szép megoldások. Öröm és mámor apró beteljesedés néha extázisban. Elhítetve, hogy jó úton járunk, és minden a legnagyobb rendben. S most mégis sírnom kellene, de már üvölteni sem tudok. Kezd kihalni a hit és a bizalom. Csúszunk egyre lefelé, s lassan csak szakadékba vesszük minden megálmodott pillanat. S zokog a lelkem. Miért kell így lennie? Miért? Azt sajnós én nem tudhatom. Honnan is tudhatnám? Hiszen nem látok a színpalak mögé. Azok az átkozott színpalak. Mindent takarnak. A lelkesedésem félek elhagy. Elszáll a remény, s vele a hitem, hogy minden szép lesz... Hiába várok már évek óta. Bár nem régen úgy csillogtunk. Hihetetlen boldogok voltunk. S hittük, közel a csúcs. S most ereszkedünk, közben nem kapunk levegőt. Most minden remény ködben úszik. Nem ezt akartam. Én biztosan nem. Hiszen régóta dobban ezért a szívem, de nem rajtam múlik. Én már csak hiába szeretek. Kitartok mégis, mást nem nagyon tehetek. Igen, volt már

ilyen. Átvészeltük. Mégis. De most már tényleg nem tudom, mit gondoljak. Hol és kiben van a hiba. Persze sejtem, de nem mondhatom. Ám ezek után az ígéretek is hamis szólamként csengnek. Fáj, hogy mindezt megint át kell élnem. Vajon hová jutunk?

Vajon meddig tart ez a mélyrepülés? Tudom, mindig közbe jöhet valami nem várt dolog, megértem, de mégis... miért okoz ez nekem ekkora szívfájdalmat? Talán az együtt átélt szép idők? Az tart fogva engem? Amikor tiszta szívvel örülhettünk. Most is próbálok hinni. De a tegnapi csalódás megingatta a hitem. Már nem csak sírni tudnék, hanem őrjöngeni. Ám ott leszek a pályán. A következő úton. De most mégis kiálltok. Magamban nem tarthatom: A rohadt életbe! Már megint kikaptunk! Paks-Győri ETO FC 2-1

Hogyan rázzam le

Na ez nem hiányzott. Már nem merek magammal szembenézni...Egyre nehezebben bírom, ami körbevesz. Nem akarom, de rám telepedik. Ez a sok teher, annyi- annyi nyűg és még ez is. Totál megváltoztam. Jó, vagy nem jó... Amire eddig büszke voltam most... áááá nem is kéne még csak írnom se róla... de hát nap, mint nap látom... Pedig nem kértem. Most pedig, le kell ráznom.... el kell tüntetnem az életemből! Úgy, hogy küzdenem kell a régi magamért, azért, hogy talán megint olyan legyek, olyan mint valaha. Ó a "..."! Jaj már mennyi minden az idő folyamán jön, pedig nem akarjuk. Igen, akkor anno... erős voltam és bírtam. Most is azt kéne, bírni és elviselni, hogy... Ám most ez ellen lázadóm. Nem kéne... Sokan mondták régebben, vagy csak megjegyezték, mily erős vagyok, hogy annyi mindent elviselek. De ezt igazán nem akarom! Elég! Ami sok az sok! Ez már sokk! Hülyeség! Na mindegy! De most, rám néznek és olvasnak, sőt szóvá is teszik, mi ez a változás? S én szóhoz sem jutok. Nincs hozzá kedvem. Hogyan is lenne... Magamba sem kell nézнем, hisz érzem belül is, hogy ez nem jó így. Együtt élni vele. Nagyon nem jó! Ezt nem kéne folytatnom, nem kéne engednem, mert csak baj lesz belőle. Nekem, és csakis nekem. A másik baj, ennek az állapotnak nem látom a jó oldalát. Számomra nincs. Ha rá gondolok, ha magamra gondolok kicsit elszomorodom. Sokszor milyen undok voltam, amikor kinevettem, netán ki is gúnyoltam másokat, kicsit kárörvendőn, hogy miért ilyenek. Bár csak magamban, mert éreztetni is bárkivel, azt bíz nem

akartam. Mert csak büszke voltam, titokban nagyképű, hogy biz én nem vagyok olyan. Ám lásd mivé váltam. Most ez a vesztem, hisz a látható jelek még zavarnak is. Mert ugye más is látja, más is észreveszi, hiába is tagadnám, hiszen velem van. Úgy érzem vége van valaminek. Elmúlt valami, ami egykor a kedvemre vált. Amiért mások irigykedtek. Most irigykedhetek én... Nem szokásom. De most valahogy a büszkeségem csorbát szenved. Mért nem vagyok a régi. Más ember lettem. De vajon mitől? Ez a rohadt kor az idő, az élet annyi mindent rám terhelt. Eddig bírtam. Azt hinnék mások, ettől erősebb vagyok. A látszat mondatja talán. Tévednek. Nagyot tévednek! Most tényleg besokalltam. Mérhetően, láthatóan! Tennem kéne ellene. De olyat cselekedni, amihez nincs kedvem. Ahhoz, hogy elhagyjam. Mert sosem szerettem. De nem olyan egyszerű változtatni. Erő és akarat. Tenni, egy ilyen ellen. Amit nem én akartam. Csupán csak így alakult. Hozzám szegődött. Lassan és biztosan. Sajnos. Kell egy elhárító védekezésre ösztönöznöm magam, hogy megszüntessem ezt a problémát. Ezt a súlyos terhet. Ami még pénzembe is kerül. Persze, az a fene látszat... Jaj nem is gondoltam volna, hogy egyszer majd a látszatra is adnom kell. Hiszen a természetesség, ami eddig jellemzett. Talán a kedvező adottságok... hogy voltak dolgok, amiért nem kellett tennem. Volt magától. Ám ez most számomra nem természetes. Másnak talán az, de nekem nem. Vagy csak nem akarom elfogadni. Szokatlan teher. Gátol. Mozgásban. Persze mennyi mindent nem akartam. Mégis volt. Túlléptem rajta. A fenébe! Elegem van a sírásból. Egy biztos, tennem kell valamit, hogy megszabaduljak tőle. No de hogyan? Egy biztos

gyorsan és látványosan, hogy minél előbb jobban érezzem magam nélküle. Örökre búcsút kell intenem. Úgy, hogy soha vissza ne térjen. Talán a büszkeségem. Talán az önérzetem. Ez egy kényszer változtatás lesz. Talán egy figyelmeztetés jele, hogy nem jó az életvitelem. Ezen a területen biztosan nem jó. Sőt, nekem sem jó. Nem akarom, hogy ez miatt még több bajok jöjjenek. Senki sem akarná magának. A recept? Vajon mi is lehet? Hogy elhagyjam, végleg. Vagy maradjon a beletörődés? Elfogadni azt, ami van, ami bekövetkezett? De ha nem jó vele? Akkor muszáj megszabadulni tőle. Ha másért nem hát magamért.

Döntöttem! Holnaptól minden nap kikapcsolódom. Foglalkozom egy kicsit többet magammal. Tehát, teszek magamért, és örökre eldobom. Bár hozzám nőtt, túlságosan is, de elég volt. Ha kell, olvadjon el! Ha kell, égjen el! Csak szabaduljak már végre meg a fölös kilóktól!

Búcsúzó

Csak egy rúgás, egy óriás találat. Éppen fejbe talált. Miért? Talán éppen rossz helyen voltatok, rossz időben. Pedig vigyáztál, nem szándékoztál a rúgás a célvonalában állni. Mégis eltaláltak. Aztán összerogytál, s vele együtt a világ is, amit épp akartál magába zárni.

Nem csak a téged talált el. Más is. Eltűnt számodra is a kép, minden utolsó pillanat. Na jó, volt bocsánat. Mikor észhez tértél. Odamentek hozzád az emberek. Az is, aki lőtt. S meg szeretett volna hívni, engesztelésül egy italra, vagy egy kávéra. Ám nem kértél belőle, pedig akkor még nem tudtad, más is megsérült. Abban a pillanatban tán fel sem fogtad. Ott hevert a földön. Melletted. De mit számít? Hisz te jól vagy, igaz a szemed alatt már érlelődik a szilva. Ám ennek ellenére jól vagy. Tudtad, veled minden rendben van. Nem esett maradandó bajod. Aztán valahogy megláttad a másikat. Akit eltaláltak úgy, hogy már nem tud emlékezni, eszméletlenül fekszik. S magába zárta az örök valóságot, amit már soha senkivel sem élhet át...

Egy rúgás, két szenvedő alany, az egyiknek szerencsére csak egy monokli, a másiknak talán végső halál. Talán néhány testrészét felhasználhatják donornak, de az ő léte megszűnt. Már soha sem fog látni és érzékelni. Én futottam oda, amikor megláttam. Elfogott a rémület, hisz ilyen sérülésre, ilyen tragédiára sosem gondoltam. Sajgott a szívem, próbáltam

életre kelteni, de a legrosszabb helyen tört el a porcikája. Láttam, hogy már menthetetlen. Meghalt. S meghalt vele annyi minden. Annyi szép emlék, amit csakis neki köszönhetek, senki másnak. Hisz ő volt az egyik legjobb társam, aki az életet mindig szinte életben tartotta bennem. Ő, aki szinte látta a jövőt. Ha lehet ilyent állítani. Neki köszönhettem, hogy annyi de annyi minden megmaradhatott a lelkemben, és annyi szép dolog, annyi jó.

Aztán odahívtam azt, aki a tragédiát okozta. S megmutattam neki, milyen célt talált ez az egyetlen rúgás. Az elkövető csak nézett, és azt mondta: sajnálom, elnézést, véletlen volt. Bele sem gondolt, hogy valójában mekkora a fájdalom, és mekkora sorscsapás bennem. Ez a véletlen találat, milyen nagy veszteséggel jár.

Nem sírtam, de belül könnyeztem. Annyi ember előtt nem mutathattam ki, hogy mennyire fáj. Nem kell hogy lássák mennyire érzékeny vagyok.

Hát búcsúzom Tőled, hűséges cimbora, barát és társ. Azt hittem, életem végéig elkísérsz, s együtt élünk meg további boldog pillanatok, mert mi mást is szeretünk őrizni, mint azokat a pillanatok, amikor szépet látunk, amikor olyan helyen járunk, ahova tudjuk, tán sosem térünk vissza. Amikor együtt vagyunk családi - és baráti körben, és magunkba rejtjük azt, amit sosem szeretnénk feledni, azt, amikor boldogok vagyunk néhány percre és pillanatra, olyan emberekkel is, akikkel tán utoljára vagyunk együtt...Sajnálom,

hogy épp abban a tragikus pillanatban mással voltál, de épp engem néztél és figyeltél, amikor megtörtént a baj. Most búcsúzom! Isten veled! Köszönöm azt a sok boldog percet, amit velem töltöttél. Vigyáztam Rád, féltettelek, óvtalak és szerettelek. Egy biztos, nem hiába éltél. S az is biztos, örök nyomot hagysz bennem, és az utókornak is.

Köszönöm, hogy voltál nekem. Örülök, hogy életem része voltál, és annyi de annyi mindent adtál, amiről nem is gondolnád. Tudom, előbb - utóbb lesz valaki helyetted, mert az élet nélküled is megy tovább. De minden kép, ami itt van velem, sosem felejttem, hogy csak neked köszönhetem! Ég veled!

Átkozom a labdát, ami telibe talált! Szép álmokat drága digitális fényképezőgépem!

Most már válni kell

Velem voltál mindig és mindenkor. Habzsoltuk faltuk az életet. Volt belőle édes és keserű, tüzes és fagyos. De az élet már csak ilyen, minden mulandó és bizony néha válni kell. Érzelmek ide, vagy oda, már fájdalmas élni veled. Kín és gyötrelmem amit az utóbbi időben velem művelsz. Pedig jól megvoltunk, szorosan kötődünk egymáshoz. Volt néha pezsgős vacsoránk, és csókos éjszakánk. S minden mosolyomban ott ragyogtál. Aztán volt néhány át nem aludt éjszakánk. Nem tudom neked mi lett a bajod. De nekem a fájdalmat csakis te okoztad. Sajnos tudatosult bennem, hogy már végleg betegek az idegeid! Kibírhatatlanul. Annyira, hogy már én is üvölni tudnék. S már a gyógyszer sem segít rajtad. Hiába minden... Be kell látnom búcsút kell intennem, mert miért is tartanálak meg, ha csak fájdalmat okozol. Egy darabig tudom, nevetni majd úgy sem tudok. Már annyit tépelődtem vajon hol romlott meg a kapcsolatunk, amely idáig fajult. Észre sem vettük, hogy ilyen nagy baj lehet. De nem akarom, hogy engem is beteggé tegyél, szenvedtem tőled eleget. S nem szeretném, ha még a szívemet is tovább rongálnád, akarva akaratlanul.

Pedig az életem része voltál. Jól mutattál és oly büszke voltam rád. De most gyökeresen megváltoztatok mindent. Ha fáj, ha nem fáj, ezt kell mondanom. Nem akarlak többet! Ki foglak hagyni az életemből! Miattad könnyeket többet nem ejtek! Bár tudom, hibáztam, nem óvtalak, nem védelmeztelek, nem kényeztettelek eléggé, amikor talán kellett volna. Bár úgy

hiszem kettőnkért mindent, mit lehetett megtettem. Ennek köszönhető az évtizedekig tartó szoros kötelék. Bár hittem, hogy majd örökké tart s egymással halunk meg. De most végérvényesen kijelentem csak egy idegbeteg vagy! Egy rothadó romlás! Se látni, s főleg nem érezni, nem akarlak téged. Azon vagyok, hogy végleg távozzál. Ha magadtól nem mész, biz' én teszek róla! Tudom a módját! Tudom, üres lesz majd a helyed. Tudom, hiányozni fogsz. De ne vedd zokon, ha azt mondom: minden pótolható! Így te is! S eljön az idő, s begyógyulnak az általad okozott sebeim, és akkor majd másé lesz a mosolyom, másé a csókom, és végleg megszűnik minden kín és fájdalom. S ha szépen nem megy, aljas módon végzek veled. Örökre, és végérvényesen. Én is oly kegyetlen leszek, amilyen te. Tudod mit? Halálban lakolsz! S ha hiszed, ha nem, nekem nem fog fájni. S hogy neked fáj-e? Ezt sosem tudhatom. Megvallom őszintén, nem is nagyon érdekel. Nem tehetek róla, hogy ilyen az élet. Eddig bírtam, de most tényleg vége.

Döntöttem! Holnap megszabadulok tőled örökre! S egy fogorvos lesz a hóhérod, és egy szemetes vödör lesz majd a sírod! Ég veled te drága.... szemfog!

Bűnbe esett szenvedély

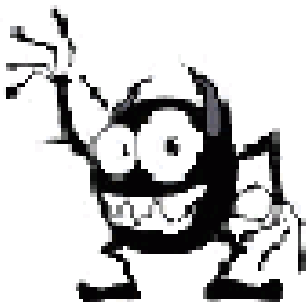
Régen vágyott rá, és most ott állt, kopogtatott a küszöbön ő, és a várva várt beteljesülés. Ez mozgatta benne azt a nem létező rúgót, ami ez idáig élni hagyta. Találkoztak. Szembe állt vele és megakadt a lélegzete. Tudta mit akar. Aztán gyengéden végig simított a nyakán. De még nem ölelte magához. Inkább gyorsan, ki tudja miért, megtorpant és visszahúzta a kezét. S csak nézte-nézte. Talán a lehetőségtől megijedt, nem tudni. A pillanat századrésze is kevés volt, éhező vágyai oly gyorsan előtörték. S csak csendben, magában köszönt neki, hisz hang nem jött ki a torkán. Pedig de szívesen egyből megcsókolta volna. De nem tehetette, mégis tudta, nem sokára bekövetkezik. Igen, az övé lesz, eggyé válnak. Az érzés, felborzolta feje búbján egyenként a hajszálakat. Forró és hideg felváltva futott végig a hátán. A tér mely körülvette őket megszűnt létezni. A vágy mely eluralkodott rajta, egy más világba, egy más dimenzióba repítette. Olyanba ahol nincs megállás, s nincsenek kérdések. A szájában láthatatlanul megízlelte a vele kapcsolatban lévő kesernyés és mégis édes, és semmihez nem hasonlítható ízt. S megint érezte a térben azt a mindig észlelt illatot, amilyen nincs senki másnak. Sosem értette mit lehet benne szeretni. Homlokán és a nyakán az erek kidomborultak, ereiben a vér elkezdett szapora lüktetésben áradni. Pulzusa mérhetetlenül ingázott. Arcát vörösre festette az a tudat, hogy nem sokára eggyé válnak... Megint, és talán máskor is. Úgy, hogy a gyönyörtől kábultan elaléltnak mennek majd a bódító mámorító

jelenbe. Egy kicsit beleremegett minden testrésze a fejétől a talpáig. Aztán talán pár pillanatra le is bénult. Ám szíve, mint a motolla. A vágy, mely leírhatatlan impulzusú frekvenciákat kergetett körülötte, arra ösztökélte, hogy megint megérintse. Ezért átadta neki a kezén az izgalomtól forrósodó melegséget. Először végig simított rajta. Majd nagyon gyorsan, erősen magához ragadta. S közben elvesztette valahol az uralmat az értelem és a szenvedélyes vágyakozás között. Csak ezrednyi pillanat alatt száguldott át rajta a bűnös tett miatti szégyenérzet. Vagy talán még sem. De a tudatot legyőzte a szünni nem akaró örült kielégedés utáni feledhetetlen boldogság érzése. S lemondani róla nem tudott, minden ereje beleégett a zsigerébe. Nem, nincs visszaút. Az övé lesz, bármi is lesz az ára. Nem számít, ha megtudja, és elítéli a környezete, nem számít, ha ez lesz talán az örök veszte. Szívéhez szorította...Kabátjával betakarta a teli whiskysüveget, és kiosont a boltból.

Fogházban

Ülök a rendelőben. Bámulom az ajtót, mikor nyílik a fogantyúja. Fogas kérdések gyötörnek. Fogalmam sincs, mennyit adjak a dokinak. Fogtömés vagy foghúzás? Ez itt a kérdés. Ha húznak, foghíjas lesz a buk(szám) is. Miért is kellett elmennem arra a fogadásra a fog(adó)ba. Fog(alma)m nem volt milyen fogadtatásban lesz részem. Elmentem. Végül unalmamban csak ettem a sok fogamra való finomságokból. Itt az eredménye. Fájdalmamban este a fogamzágátlót is elfelejtettem bevenni. Ráadásul a párom is megint kimutatta a foga fehérjét, mert nem adtam le a fogásnaplóját. Úgy kellett lefogni, nehogy leharapja a fejem. Mert abba beletört volna a foga! Esküszöm! Elegem van abból is, hogy úgy érzem fogva tart. Ám amikor kéne, nem fogja a kezem... Most meg szívhatom a fogam, hogy legyen nálam annyi pénz. Persze az ő protkója is most lett kész, és még ő meri a fejemhez vágni, hogy fogamhoz verem a garast. Mindig abba fogózik, hogy többet ad a kasszába. De azt eltitkolja, hogy sutyiba fogadásokat köt. Mindig azt hiszi nyerni fog, pedig dehogy. Fogadalmat tesz, hogy leszokik róla. Mégis olyan, mint egy szófogadatlan gyerek. Mást sem hajt, csak hogy fogat fogért. Ezt sosem fogom megérteni. Ha pedig megmondom neki, hogy mire fáj a fogam, marad tőle a nesze semmi, fogd meg jól...! Hiába könyörgök fogcsikorgatva. Most meg rágódhatom az enyémen. Fogadni mernék, még várhatok egy órát. Annyira fáj a fogam, (mitől is?) de összeszorítom itt is, ott is. Kilép az asszisztens. Most engem fogadnak. Itt

foglaljon helyet! Doktor úr fáj a fogam. Meg(-) fogom nézni, nyugodjon meg! Látom! Ebből foghúzás lesz! Ajjaj akkor jöhetnek majd fogpótlásra? Ne nyafogjon, megoldjuk...(pézd kérdése...) Most rögtön ki fogom rántani. Ó bárcsak a húst rántaná, jaj, jaj azt aztán végképp ne! Úgy! Aúúúú! Már kint van! Nem fog meg a látvány. Egy gyökérrel kevesebb. Na, végre foghatom a sátorfámat. Szerencséje a dokinak jó páciens vagyok. Látom, meg van elégedve... felfog(hat)atlan... mi ért ennyit...? Ragaszkodott az összeghez... foggal, körömmel...Igazságtalan, én a fogamat adom ő meg ... Ő jobban járt...lefog(adom).

2009 is az állat(ok) éve lesz?!

Van az úgy, hogy a fark csóválja a kutyát. De amelyik kutya ugat, az nem harap, ám ha mégis, akkor ebsont beforr, és eben gubát cserél. Aztán lesz eb az ura fakó. Hát itt van a kutya elásva, bár ebből sem lesz szalonna, inkább nyeljük le a békát, vagy várjuk a sült galambot, de ne kössük az ebet a karóhoz! Nehogy a kutya megegye a telet! Igaz, akinek nincs kutyája, maga ugat este, még hogy a pénz beszél, és a kutya ugat? S ha szegények vagyunk, mint a templom egere, vigyázzunk, nehogy darázs-fészekbe nyúljunk, mert akkor hallgatni kell, mint a süket disznó a búzák között. Tudni kell, nem erőszak a disznótor, nem mondhatjuk itt a kezem nem disznóláb.

Azt mondjuk a gyerekeknek, tanulj tinó, ökör lesz belőled, vén kecskeként nyalogatjuk a sót, és forgolódunk, mint a tojó galamb. Majd úgy élünk, mint hal a vízben. Igen, a nagy hal megeszi a kis halat, ettől büzlik a hal feje, és lehet, hogy ezért sok az eszkimó és kevés a főka. Míg más vergődik, mint a partra vetett hal, mi kóválygunk, mint gólyafos.. a levegőben, mert nem melengetünk kígyót a keblünkön, és mert ha ló nincs, jó a szamár is, mert, akit a kígyó megmarta, az remeg a gyíktól is. Aztán mégis szemtelenek leszünk, mint a piaci légy, habár most sem ütünk két legyet egy csapásra, hiába akarnánk nem tudunk majd ágyúval verébre löni, hiszem a hátunkon hordjuk a házunkat, mint a csiga. Hiába értjük az abc-t, mint a tyúk, mégis buta tyúkok vagyunk. Pedig tudjuk: a jóllakott macska nem fog egeret. Vagy mégis? De ettől nem

fogunk kiabálni, mint a fába szorult féreg, mert nem vagyunk a báránybőrbe bújt farkasok. Télen is arra gondolunk, egy fecske nem csinál nyarat, mert a lónak is négy lába van, mégis megbotlik, és nagy a feje búsuljon a ló. No, de ne csapjunk a lovak közé, hisz úgyis azt a lovat ütik, amelyik húz, aztán átesünk a ló túloldalára. Betérünk a kocsmába, mert ökör, aki egymagában iszik, rákapunk, mint maci a lépes mézre, hazatalálunk, aztán bámulunk, mint borjú az új kapun. Asszonyka néha buta, mint a liba. Igaz, ha nincs otthon a macska, akkor cincognak az egerek, ha pedig az alamuszi macska nagyot ugrik, legtöbbször talpra esik, és kiugrasztja a nyulat a bokorból, sőt kígyót, békát kiált rá, de nehogy a nyúl vigye a vadászpuskát! De lehetne birkatürelme is, mert ugye, házi nyúlra nem lövünk... Mert a végén a verebek is azt csiripelik: bagoly mondja, verébnek, hogy nagy fejű, ugyanis utánózás majom szokás. Ezért örülünk, mint a majom a farkának, és inkább hízelegjük, mint a macska, hogy aztán madarat lehessen velünk fogatni. Fontos, hogy ne igyunk előre a medve bőrére, mert aztán menekülhetünk, mint patkány a süllyedő hajóról, mert minden bizonytalan, mint a kutya vacsorája, és késő bánat eb gondolat. 2009-ben is boldogok leszünk. (Mint a tejbe esett légy?) Talán akkor, ha nyelünk, mint kacska a nokedlit... Egy biztos: ember embernek farkasa! Ahogy a latin mondja: homo homini lupus est.... B.U.É.K. 2009!!!!

az... volt...